

**Időkalandok 2.**

# **Homoktövis**

*(A múlt szelleme)*

**Esztergomi Zoltán**

*"Múltunk tanulmányozása előbbre visz ab-  
ban, hogy jövőnket a saját akaratunkra  
formálhassuk.*

*De ennek a jövőnek az eljövetele önmagá-  
ban még nem fog több kérdésre választ  
adni a múltunkból."*

*(ismeretlen bölcs)*

## 1. Valamikor régen...

1474.

Sötét felhők gyülekeztek a falu felett. A nyár végi Nap még magasan járt ugyan, de valami baljós előjel telepedett a környékre. Hirtelen sötétedett, holott még messze volt a napnyugta ideje. A felvégi kaszáló felől enyhe fuvallat indult, majd egyre erősödve ért be a patakpartra települt falu apró házai közé. A mezőn az emberek szedelőzködni kezdtek. Ismerték a völgy különös éghajlatát, tudták, nagy vihar van készülőben. Hamar bekerültek a szerszámok a tárolókba, az asszonyok a baromfiakat terelték óljaikba, a biztonságos falak közé. Néhány elmaradozott tehén kért bebocsátást egy-egy kapu előtt, gazdáik sietve az istállóba vezették őket. A porlepte utcácskák kiürültek, az emberek babonás félelemmel húzódtak be házaikba.

A hegyek felől figyelmeztetően megdördült az ég. Hosszasan, visszhangozva keringett a hang a völgy oldalai között szinte a többszörösére felerősödve, majd kínos lassúsággal oszlott el. A felhők már a Napot is eltakarták, a levegő ólomszürkére változott. A szél hirtelen felerősödött, a templom tornya körül falevelek kezdtek keringeni, a felkavart portól már alig lehetett látni őket. Egy kutya vonyított valahol messze, hangja panaszosan hasított bele a sötétbe fordult délutánba.

Az első égzengést hosszú, súlyos csend követte. A szél már-már orkánszerű volt, amikor az újabb villám lecsapott. Határozott csattanása, sistergő hangja jelezte, ez valahol nagyon közel ért földet. Vagy háztetőt? A falu túlsó végén az erdőkerülő háza volt az utolsó ház, annak a nádteteje kapott azonnal lángra. Füstjét már sodorta is a szél a falu fölé. A

környék azonnal megelevenedett. Az oltással sietni kell, mert különben a tűz átterjed a többi lakóházra, istállóra, épületre, oda a termés, az állatok, az egész falu. A férfiak ásóval, lapáttal felszerelve igyekeztek a felvég felé, az asszonyok a házak előtt, az utcán álló, vízzel telt dézsákkal indultak oltani. Ketten vittek egy-egy dézsát, a nagy súly miatt, így is sok időbe tellett, mire az elsővel a lángoló házhoz értek. A közeli patakból sokan vödörrel hordták a vizet. Mindenki segített, még a sánta kovács is. Bicegve érkezett, a falu léte fontosabb minden saját fájdalomnál. Az asszonyok láncot alkottak, a kovács merte a kiürült vödörbe a patakot, majd adogatták kézről kézre.

A szélviharban nem sok látszata volt a kétségbeesett munkának. Az erdőkerülő háza ugyan már odalett, de a tűz továbbterjedését feltétlenül meg kellett akadályozni. A kilátástalan helyzetet a természet oldotta meg. Hatalmas, sűrű cseppekkel kezdett el esni az eső, majd csakhamar felhőszakadás lett belőle, mintha csak az előbbi gonosz tűzgyújtást akarta volna ezzel ellensúlyozni a Gondviselés. A lángok még makacsul felvillantak néhány helyen, nem könnyen adták meg magukat, de aztán hamarosan már csak a füstölgő romok jelezték az iménti szomorú eseményeket.

A falu lassan széledt szét. Mindenki összeszedte vödreit, lapátjait, és újra visszahúzódtak házaikba. Az eső is elállt, olyan hirtelen, ahogy jött. Éjszakai sötét borult a falura, a sánta kovács is becsukta műhelye ajtaját. Ebben a pillanatban az alvág felől fájdalmas kiáltás hasított bele a hirtelen támadt csendbe:

– Eltűnt! Elvitték! Ellopták a kislányomat!

Erdőmellék kicsiny falu a hegység egyik kisebb völgyében, Hegyalja várostól pár kilométernyire, nem messze a tizenkilenc éve árvíz és tűzvész által elpusztított Homoktövis falu megmaradt romjaitól. Új építésű település létére is rendelkezik mindazon bájjal és építészeti kedvességgel, amit egy többszáz éves hegyi falu tud nyújtani már pusztá megjelenésével is. Lakosainak száma szinte napról napra változik, állandóan növekszik. Ez egyértelműen annak köszönhető, hogy bár az első lakóépületeket csak bő évtizede kezdték felépíteni, de azóta nagyon gyorsan fejlődik, így egyre többen kapnak kedvet az ideköltözésre, elsősorban Hegyaljáról, meg a környékbeli nagyobb községekből, de jönnek ide a kisebb-nagyobb városokból, sőt még Budapestről is. A falu határában, a benzinkútnál ezért igen gyakran változik a kiírás: *„Üdvözöljük Erdőmelléken! Lakosaink száma: 397. Kérjük, vezessen óvatosan!”*. Egyébként a falunak jelenleg több a lakóháza, mint a lakója. Ez a furcsa helyzet azért állhatott elő, mert a régi polgármester úgy látta jónak, hogy először a lakások, üzletek, munkahelyek épüljenek meg, azután jöhetnek a lakók. A lakók pedig most már jönnek, és senki nem firtatja, hogy tulajdonképpen miért is van ennyi üres épület a faluban...

## 2. Jelenidő

*péntek, május 19.*

Füredi Laci elgondolkodva ballagott hazafelé a villamos-megállóból. Nehéz hét állt mögötte, ezért úgy döntött, szabadságot kér magának néhány napra. „Vagy néhány hónapra”, tette hozzá gondolatban. Megtehetné, hiszen a promontori kaland óta teljesen sikerült önállósítania magát, szabadúszó újságíró lett. Néha írt egy-két szösszenetet, többségük meg is jelent valamelyik napilapban, de nem volt szüksége arra, hogy stabil állásba helyezkedjen el akárhova. Arnold bácsi „Napló”-ja után a jogdíj folyamatosan érkezett a világot minden tájáról, s ő, mint kizárólagos örökös végre megengedhette magának, hogy ne tartson főnököt. Ugyanakkor hozzákezdett saját élményei megírásához is, alighanem újat teremtve ezzel a történelmi kalandregény műfajában. A könyv kiadásától ő is, a kiadó is, és a nyomda is sokat várt. Ennek ellenére nem szórta a pénzt, – világ körüli útra sosem vágyott, – szerényen élt a Bélától megvett újpesti lakásban a Pozsonyi utcai lakótelep egyik panelházában. Ahogy barátja mondta, kellemes kis lakás, másfél szoba, összkomfort, távfűtés, hideg-meleg víz, kilencedik emelet, még lift is van néha, az egyik oldalon remek kilátás a villamosremízre, a másikon egy vasúti rendező-pályaudvarra, egyébként az egész lakótelep egy temetőre épült. Lacit egyik tulajdonsága sem zavarta különösebben, meg aztán az árban is csak megegyeztek valahogy.

Május végi péntek délután volt, de az időjárás mintha nem akart volna tudomást venni a naptárról. Szinte egész héten borús volt az ég, igaz, elmúlt hét végén volt fagyos-szentek. A hőmérséklet is elmaradt az ilyenkor megszokot-

tól. A fiú kissé fázósan húzta be nyakát bőrdzsekije gallérjába, amikor befordult a ház kapuján. „Ez is egy nagy ötlet volt, a félemeletre, a lépcsőfordulóba tenni a levélszekrényeket” dohogott, miközben kihalásztta a zöld dobozkából a napi postát. Rögtön látta, hogy a már megszokott nagy halom hirdetésen, szórólapon kívül valami számla is jött, meg egy levél. „A telefonszámla. Még egy nagy találmány. Mindig a hónap közepén küldik, hogy legyen egy kis öröme is az előfizetőnek. Határidő a hónap vége körül szokott lenni. Mindig a fizetés előtt egy-két nappal. Mit gondolnak, miből fizeti ezt ki a polgár, mondjuk három gyerekkel, meg egy anyóssal? Még jó, hogy nálam egyikből sincs!” A liftbe belépve szórakozottan támasztotta a hátát a fülke falának, s miközben a levelet vizsgálta meg közelebből, jobb kézzel kitapogatta a legfelső gombot, ami a kilencedik emelet gombja volt. Századszor is rácsodálkozott, hogy a tizedik emelet nyomógombjának a helye szigetelőszalaggal van leragasztva, sose értette, hogy mennek haza az ott lakók. Biztosan szeretnek lépcsőzni egy emeletnyit. „Nocsak”, olvasta a feladót a levélen, „a jó öreg Béla. Mit keres ez ezen az isten-háta-mögötti Erdőmelléken? Szinte nem is hallottam a fiúról, amióta visszajöttünk ezerkilencszáznegyvenháromból! Igaz, erről a faluról sem.”

Az apró előszobából először balra, a fürdőszobába ment, megeresztette a meleg vizet. Úgy döntött, pancsol egyet a kádban, s amíg a víz folyik, elolvassa a levelet. Lerámolta a vásároltakat szemben a konyhában, töltött magának egy pohár konyakot, magához vette az íróasztalról a levélbontó kést, beült a nagyszoba süppedős bőrfoteljébe, és egyetlen, gyakorlott mozdulattal felvágta a borítékot.

*„Szia, Laci! Rég nem írtam, rég nem találkoztunk, ezért talán illő lenne, hogy szabadkozzak, de nem teszem. A végén még nem ismernél rám, meg aztán az azóta elmúlt több, mint egy év alatt nagyon sok minden*

történt, amit nem is lehetne levélbe foglalni. Ezért csak a legfontosabbakat említeném.

*Először is gratulálni szeretnék Neked. Hallom, és tapasztalom, milyen nagy siker lett Arnold bácsi könyve, a mi könyvünk. John mesélte, hogy nagy siker odakint, Angliában is. Igaz, ezt gondolom, Te is tudod, hiszen John mondta, hogy Veled is tartja a kapcsolatot, de egyebeket nem tudott mondani Rólad. Mi van Veled, hogyan telnek napjaid? Ha netán unatkoznál, vagy tele lenne az összes, igazán meglátogathatnál. Tudod, én nem olyan könnyen tudok innen kimozdulni mostanában. Na, nem azért, mert annyira 'isten-háta-mögötti' hely lenne ez! Ugye ezt gondoltad, amikor megláttad a címet? Nagyon takaros kis település, nem is szívesen nevezném falunak. Az valahogy olyan lejárató kifejezés. Erdőmellék egy nagyon helyes, nagyon aranyos, és nagyon kicsi város. Amolyan városka. Feltétlen látnod kell!*

*Velünk egyébként nem sok minden történt azóta, hogy Anitával ideköltöztünk, itt végre kapott állást is, végre az eredeti szakmájában dolgozhat. Tulajdonképpen ez adta meg a végső lökést nekem is, hogy ideköltözzünk, ő a városka egyetlen körzeti-házi orvosa, én is kaptam munkát, elég elfogadhatót, a házasság meg még várhat egy ideig.*

*Talán ennyi elég is lesz levélből, ahogy ismerlek, már biztos eláztattad az alattad lakót, amíg engem olvastál. Ja, még valami. Feltétlen el kell jönnöd, mert mostanában olyan dolgok történnek errefelé, amik biztosan érdekelni fognak. Talán Te nem hülyülsz bele, mint én majdnem. Rólam majd személyesen regélek, mert egyébként úgysem hinnéd el, amit írhatnék. Jövő hét végére várunk, ahogy ismerlek, ezt el fogod tudni*



*intézni, a szálláson ne törd a fejed, itt nálunk mindenre van olcsó megoldás, de a legtöbb problémára (erre is) ingyenes is található! Feltétlen várunk, írd meg azért a pontos napot-órát-percet is, ölel barátod, Béla.”*

Laci elmerengve bólogatott a fotelban. Az asztalra helyezte a papírlapot, majd mintha csak a levélből olvasta volna ki a további teendőit, hirtelen ötlettől vezérelve kirobogott a fürdőszobába, hogy elzárja a kád csapját, feltörölte a fürdőszobát, felhajtotta a konyakot, majd telefonon elnézést kért az alatta lakótól az újabb leáztatásért.



*szombat, május 27.*

Laci egy egész hétig bírta csak, hogy ne nézze meg azt a kis városkát, amiről barátja írt neki. Valószínűleg erről beszélt már tavaly is, amikor a múltbéli eseményeket megbeszélni gyűltek össze John-nal és az időközben Mária nénivé idősödött Marikával. Úgy döntött, hogy a hét végére kirándul egyet, úgyis kellemes időjárás ígérkezett.

Sikeresen jutott el Hegyaljáig, egészen a város modern főteréig. Itt azonban megállt a tudomány. Se tábla nem jelezte az irányt, az ott lakók meg csak egymásnak ellentmondó útbaigazítást tudtak adni, kis híján össze is veszték emiatt. A térkép sem adott semmilyen felvilágosítást, Erdőmellék egyszerűen nem szerepelt rajta. Annyi valószínűnek tűnt, hogy a város északi határát kellene elérni, de hogy melyik utcákon át, azt még a derék helyi polgárok is csak sejtették. Laci erre más megoldáshoz folyamodott. Előkotorta a Bélától kapott levelet, amely egy névjegykártyát is rejtett. Csak név és tele-

fonszám állt rajta, de ez most éppen elég volt. Keresett egy telefonfülkét, és leütötte a megfelelő számbillentyűket.

– Tessék, Ivánka! – hallatszott a kagylóból Béla jól ismert hangja.

– Itt meg a Füredi. Szia, öreg haver!

– Szervusz, Lacikám! Merre jársz mostanában?

– Itt vagyok Hegyalján, és úgy érzem, véget ért a világ. A térképre nem fértetek rá, az emberek ellentmondásba keveredtek, én meg szép lassan puhára főlök ebben a jó kis pén-tek délutáni nyárban. Elképesztő, hogy egy hét alatt mennyit tudott melegedni az időjárás, a múlt héten még fáztam. Elárulnád, hogy merre menjek?

– Miért nem írtál, hogy jössz? Küldtem volna pontos térképet, mert még a turistatérképeken is csak egy földút szerepel, de az is pont ellentétes irányban, meg aztán fel is akartam készülni az érkezésedre. Hol vagy most pontosan?

– Azt hiszem, a főtéren. Itt van a posta, van egy egészen modern templom, olyan szép nagy fehér, egy tornya van. Valahol egy kocsmának is kell lenni, mert két atyafi éppen egymást támogatja, az egész olyan lakótelepi utánézés, valamikor a hetvenes évek elejéről, szóval ez biztosan a főtér. Kicsit arrább benzinkút is van. Hátralát a hegyek látszanak, körülöttem a telefonfülke, és legalább ötven fok árnyékban és Celsiusban.

– Az, a Fő tér. Ha jól körül nézel, látnod kell egy patakot is, kis betonhíddal. Úgy hívják, hogy Tövis-patak. Az mellett indul egy utca észak felé. Kicsit kanyargós, időnként egészen keskeny, és amikor már úgy érzed, hogy zsákutcába jutottál, ott van a város vége tábla. Onnan már el sem tudod tévesztetni.

– Milyen messze vagytok még? Tudod, fogyóban a benzinem, itt meg van egy kút...

– Hét kilométer az egész, de nálunk is van benzinkút. Mielőtt beérnél a faluba, közvetlen előtte az út mellett. Most háromnegyed három múlt, úgy negyed négy körül már biztos odaérsz. Ott várlak úgy húsz perc múlva.

– Azt mondtad, csak hét...

– Örülni fogsz, ha húsz perc alatt ideérsz. Bocs', de a másik telefonon sürgős hívást jeleznek! A parkolóban várlak! – és letette.

Laci elindult a jelzett irányba. A hőségtől a guta kerülgette, mialatt szorgalmasan kellett tekergetnie a kormányt a városból kifelé menet. Úgy tűnt, mintha az utca tervezője valami egészen különleges kábulatban húzta volna meg a nyomvonalat. Kanyar kanyar hátán, a legváratlanabb elrendezésben. Itt-ott szinte sikátorszerű útszűkület. „Mint az egér az ementáli sajt lyukjai között!”, dohogott, majd meglátta a piros átlóval áthúzott fehér névtáblát az út mellett.

A város határától az út kiszélesedett, és a patak völgyébe fordult. Innen már tényleg egyszerűnek tűnt. Igaz, sűrűn kellett nyelnie a szintkülönbség miatt, a kocsi is csak lassan tudott felkapaszkodni az időnként elképesztően meredek és kanyargós úton. A kis patak és az út együttesen is csak néhány méternyit tudott behasítani a meredek falú völgybe. Pontosan huszonhárom perc telt el, amikor egy szűk jobbkanyar után végre felbukkant az ígért benzinkút. Megkönnyebülve kanyarodott le a parkoló felé. Még szinte meg sem állt, máris megszállta a kocsit két tízévesforma kislány. Illedelmesen köszöntek, kérdezték, hogy kíván-e ablakmosást. Laci elgyötörten bólintott, felőle mehet a dolog, hozzászókkott már otthon is, hogy nem hagyják békén még a piros lámpáknál sem a maszatoló gyerekek. Ez azonban másmilyen ablakmosás volt. Alig kezdett hozzá a két kislány, amikor érkezett a harmadik. Valamivel idősebbnek látszott náluk, de még bőven gyerek ő is, és veszekedni kezdett velük.

– Hányszor kell még mondanom, hogy minden kocsit új vízzel kezdjétek? Így csak az előzőről lemosott koszt kenitek rá!

Szavainak nagyobb nyomatékot adva letette az új vödört, kezeslábasa zsebéből flakont húzott elő, s egy kupaknyit a vízhez öntött belőle.

– Elnézést, uram! – biccentett az ámuldozó fiú felé – Mindig megpróbálnak egyszerűsíteni.

Majd leemelte a kocsi tetejéről a könyvét, amelyet akkor tett rá, amikor a mosószer miatt mind a két kezére szüksége volt, és elviharzott. A többiek az ablakok mosásához kezdtek. Laci csak most vette észre, hogy távolabb egy másik kocsin is dolgozik két másik kislány, öten voltak tehát, és ez a legnagyobbik amolyan főnökféle lehet köztük. Elmosolyodott, kölyökkora jutott eszébe, akkor is megvolt már a gyerekcsapatban ez a fajta hierarchia. A lányok lassan befejezték a mosást, a munka tényleg minőségi volt, s Laci már azon törte a fejét, hogy milyen elfogadható összeget találjon a szolgáltatások ellentételezéseként, amikor az épület mögül feltűnt Béla. Már messziről két kézzel hadonászott, arcáról egyértelmű öröm volt leolvasható.

– Szevasz öreg harcos! – nyújtott kezet – Mégiscsak idefújt a szél? Írhattál volna, lehet, hogy te leszel a négyszázadik állampolgárunk!

– Szevasz Béla! Miből gondolod, hogy le is telepedek?

– Mindenki ezt teszi, aki idejön. Lehet, hogy nem mernek visszamenni ezen a jó kis úton.

– Nem csodálnám. Ez az egy út van, vagy csak velem akartál kibabrálni?

– Légy nyugodt, nincs másik lehetőség az idejutásra, esetleg a vízmű helikopterével. A lányoknak még tartozol?

– Azt hiszem, igen, csak még nem tudom, mennyivel.

– Majd mindjárt elmesélem nekik, ki is vagy te. Gyertek csak, csipet-csapat!

Béla távolabb vonult a gyerekekkel, szemmel láthatóan jól ismerte őket. Hosszasan magyarázott, vagy csak baráti-lag beszélgettek? Szófoszlányok értek csak el Laci füléig. Úgy tűnt, a lányok kellőképpen tisztelik a barátját, habár közvetlen egyszerűséggel tegezték vissza. Végül mindenben megegyezhettek, mert ők is, Béla is elégedettnek látszott.

– Mehetünk – ért vissza – Bekalauzollak a „city”-be, ma már talán ráérek. Szerencsére nálam nem gond az ilyesmi még munkaidőben sem. Először hozzánk megyünk, igaz, Anita majd csak hat óra körül ér haza. Addig járunk egyet, megmutatom a falut!

Nem mentek egyelőre messzire, a domboldalba épült parkoló párkányához sétáltak. Gyönyörű völgyre nyílt innen kilátás. Balra helyes kis házak sorakoztak, az Erdőmellék, mondta Béla, szinte pontosan a település mértani közép-pontjában templomtorony magasodott. A háttérben sötét erdővel fedett dombok és csupasz sziklakiszögellések váltották egymást. A sziklafal határozott rétegződést mutatott, olyan volt, mint egy földtörténeti tanulmány. A falon még egy üreg is látszott, a Zajgó-barlang. Béla magyarázata szerint arról kapta a nevét, hogy erős délnyugati szélben különleges hangokat tud produkálni. Széles patak, vagy inkább kisebb-fajta folyó ívelt alatta a hegyek felől, egészen végig az itt kiszélesedő völgy alján. Pont mellettük, a benzinkút parkolójának párkánya alatt lendületes kanyart véve haladt tovább a város, Hegyalja felé. Útját faszor jelezte egy darabig, majd hirtelen balra fordult abba a keskeny völgybe, amelyből Laci az imént felkapaszkodott a város felől. A faszor túlsó oldalán, a völgy oldalát szegélyező erdő szélén elhanyagolt, romos épületek látszottak. A legtöbbnek csak a falai álltak, a tető hiányzott, vagy csak néhány korhadt, vagy talán égett ge-

renda jelezte a helyét, némelyiket meg már szinte teljesen benőtte a sűrűn burjánzó növényzet. Volt olyan, ahol egy fa a valamikori szoba közepéről nőtt ki. Egy helyen régi kőhíd bedőlt maradványa látszott, a pillérek épnek látszottak, de maga a híd hiányzott a falazatokról. Az egésznek a közepén csonka templomtorony meredt bánatosan az ég felé.

– A régi Homoktövis falu romjai – magyarázta Béla – Csaknem húsz éve, máig megmagyarázhatatlan körülmények között, alig néhány óra alatt leégett az egész. Pár nap múlva pedig a Tövis-patak döntött meg minden évszázados rekordot az áradásával, és a maradék, még füstölgő, üszkös rom nagy részét magával sodorta. Szörnyű árvíz lehetett, a teljes lakosságot, már aki még itt maradt a tűz után, le kellett telepíteni Hegyaljára. Nem is látszott célszerűnek az újbóli felépítés. Rendes útja sem volt akkor még, meg egyébként is zsákfalú, hát egyszerűen elhagyták. Az volt egyébként a falu tizennegyedik megsemmisülése. Tudod, errefelé akkor még elég babonás népek éltek, és úgy gondolták, ez valami ördögi dolog lehet. De nem is ez, hanem az előző, a tizenharmadik volt, ami után már csak néhány család vállalta a visszatelepülést.

– Olyan hatalmas pusztítás volt akkor is? – érdeklődött Laci.

– Maga a pusztulás talán nem is annyira volt rémisztő, valahogy megszokták az itt lakók. Az évszázadok alatt tulajdonképpen többször is a földdel vált egyenlővé a falu, de mindig újraépítették. Most viszont valami olyasmi is történt, ami az emberekben azóta is mély nyomot hagyott. De talán menjünk, majd közben folytatom!

A kocsi felé indultak, beszálltak. Mellettük újra feltűnt az öt lány, új kuncsaftot találtak az egyik kútoszlop mellett.

Béla közben felfedezte a kocsiban a rádiómagnót.

– Nagyszerű – lelkesedett –, legalább zenei aláfestéssel mesélhetem el a falu történetét, természetesen csak dióhéjban. Tudod, minden új lakónkkal megismertetjük ezeket a dolgokat, és volt már olyan család, amely pont emiatt döntött úgy, hogy mégsem telepedik le nálunk. Valami fantasztikusan babonás emberek voltak, úgy vélték, rontás van a falun. Hiába érveltünk, hogy hát ez már nem az a falu, meg hogy ezért nem is oda építették fel újra, hanem egy bő kilométerrel északabbra, a völgy szélesebb részére, a patak feletti fennsíkra, ők hajthatatlanok voltak. Pedig az asszonyka lett volna a kétszázötvenedik lakos.

– Ezek szerint mégiscsak készültél rám.

– Úgy is lehet mondani. Ha valamit nem értesz, nyugodtan kérdezz, hátha én sem értem. Egyébként a könyvtárban van egy füzetünk is erről, és kazettán is megtalálod, bármikor újra végighallgathatod.

– Maradjunk a bármikornál. Most inkább te mesélj, hiszen magánemberként jöttem, nem újságíróként, vagy történészként!

– Hát, kérlek szépen, – kezdte Béla a történetet – a nagy pusztulás előtt egy évvel történt az eset, még 1975-ben. Húsz éve, valamikor ősszel, a pontos idő is fellelhető a leírásokban természetesen. A szinte már szokásosnak mondható tűzzel kezdődött, amit feltehetőleg villámcsapás okozott. Néhány ház teteje égett le csupán, mert a megeredő zápor, no meg a helybeliek igyekezete megakadályozta a pusztulást. Mindenki részt vett a mentésben, már aki nem volt beteg, vagy öreg, s csak a lángok eloltása után vették észre, hogy eggyel kevesebben lettek...

– A tűzben veszett valaki?

– Nem, a felnőttek mind megvoltak. Az egyik asszony kiabált az éjszakában, hogy eltűnt a gyermeke. A kislány pont aznap volt egy éves, alig totyogott még, az öreg szomszédok

is szemmel tartották a házat, a tűz is a falu másik végén volt. A kicsi gyakorlatilag a lezárt házból tűnt el, és valószínűleg nem a saját lábán.

– Gyerekrablás? – borzadt el Laci – Gondolom, ez rendőrségi ügy lett.

– Igen, de mind a mai napig nem került elő a gyerek. Az apja néhány nap múlva egy banális balesetben hunyt el, leesett a padlásról, vagy a létráról, ilyesmi, az asszony pedig nem bírta egyedül tovább a feszültséget. A régi templom tornyából vetette le magát a mélybe. Rá egy évre teljesen elpusztult a falu is, és kicsivel később itt, az új helyén építettek újra. A kislány most lassan huszonegy éves lenne, ha még él valahol. A rendőrségi vizsgálatot egyébként soha nem zárták le.

Leértek a faluba. Takaros kis udvarok maradtak el mögöttük, szépen gondozott kertekkel, barátságos házakkal. Valóban látszott, hogy szinte minden új. Hamar a főtéren voltak. A látvány már szinte városias volt. Öt utca torkolt a térbe sugaras elrendezésben. Négy oldalon körben nagyobb épületek, szemben a fentről már látott templom állt. Középen körforgalomszerűen kiképezett virágágyás, színpompás virágokkal, a közepén szökőkúttal. Jobbra és balra egyforma kinézetű egyemeletes házak, árkádos üzletekkel. A hátuk mögött, az ide vezető út két oldalán kétemeletes, középületnek tűnő, egyforma paloták emelkedtek, sarkukon Kós Károly-szerű tornyokkal. „Majdnem olyan, mint Pesten, Wekerlén a főtér, csak fele akkora”, állapította meg Laci. „Vagy tizede”, tette hozzá még gondolatban.

– Itt állj meg, jobbra! Beugrom ide egy pillanatra – mutatott Béla a palota előtti parkolóba – Megkérdezem, kellek-e még ma. Remélem, hogy nem, és akkor elmegyünk hozzánk. Várj meg itt, vagy fúsd körbe a teret addig!



Laci megfogadta a tanácsot. Kikászálódott a kocsiból, már egészen elmacskásodtak a tagjai. Diszkréten nyújtózott egy nagyot. „Lássuk csak”, nézett körül. „Ez itt a polgármesteri hivatal, meg a rendőrség. Ezek szerint Béla itt dolgozik, de hogy pontosan hol és mit, azt még nem árulta el. Sebaj, majd beszélgetünk erről is, végülis ezért is jöttem.” Úgy döntött, tényleg körbejár a téren. Szemben, a másik nagy ház több intézménynek is helyet adott. Egyik fele, a főkaputól balra kisebbfajta szálloda, inkább panzió volt. A másik oldalon a posta és egy étterem, amolyan szórakoztató központ osztoztak. A tér túloldalán két utca is indult ferdén, jobbra és balra. A kettő között állt a templom. Mellette kétoldalt a két árkádos épület. Édességbolt, könyvesbolt, illatszerbolt az egyikben, élelmiszerbolt, cipő- és ruházati üzlet a másikban. A templom mögött, a két, ferdén induló utcát összekötő kis közben autóbusz-pályaudvar állt. „Egész jól össze van szedve” bólogatott elismerően, miközben visszaért a kocsihoz. Ekkor vette csak észre a megállni tilos táblát. Szerencsére jött már Béla.

– Nem zavar, hogy pont a rendőrség előtt, a polgármester részére fenntartott helyre állítottál le? – kifogásolta Laci a parkolást.

– Mit? Nem. Itt úgysem jár a rendőr. – nyugtatta meg a másik a tulajdonost.



Béláék háza a Főtértől nem messze, az István utca közepe táján állt. Az utca egyik vége a Főtérről ferdén észak felé vezető Erdész utcára, a másik vége pedig a sziklafal alatt futó Hegyszirt utcára nyílt. A Zajgó-barlang szája szinte pontosan az utcácska végében magasodott a házak fölé. Itt is, mint a többi utcában, hasonló méretű, hasonló stílusú, de

mégsem egyhangúan egyforma családi házak sorakoztak, mindegyik előkerttel, sok fával, általában dupla garázzsal. A keresztutcák a falu „alvége” felől ábécé sorrendben balra női, jobbra férfineveket viseltek. Tűlső végüket egy-egy hosszanti, a Hegyaljai úttal párhuzamos utca zárta le, a „férfi” utcákat az erdős hegyoldal aljában az Erdőalja utca, a „női” oldalt a patak vonalát enyhén követő Patak utca. A kör alakú Főtéren találkozott a két F betűs keresztutca, a Ferenc és a Franciska utca, innen ágazott ki a templom két oldalán az Erdész és a Halász utca. Elnevezéseik természetesen az irányukat is meghatározták: az előbbi jobbra, a hegyek felé, utóbbi balra, a völgy közepén kanyargó Tövis-patak felé vezetett.

– Nálatok minden ilyen logikus? – tudakolta Laci, amikor megérkeztek a városnéző körútról.

– Igyekszünk. Eleinte csak a Fő utca volt elnevezve, a mostani Hegyaljai út. A keresztutcák számozva voltak, mégpedig római számmal. Ez aztán sok elírásra adott alkalmat, ezért tavasszal úgy döntött az önkormányzat, hogy tisztességesen elnevezi ezeket az utcákat. Néhány nap alatt sikerült is teljes egyezsége jutni a lakosokkal. A tájékozódás ugyanolyan egyszerű maradt, mégis minden utca egyéniség lett. Nekem meg direkt kellemes, tudod, sosem voltam a tájékozódás világbajnoka.

– Igen, emlékszem rá, milyen szépen eltévedtél a „szülőfaludban”, Budapesten is. Igaz, az még negyvenháromban történt...

Anita rohant ki a házból, úgy látszik, ő is előbb lelépett a munkahelyéről. Szinte méterekről ugrott Laci nyakába.

– De jó, hogy itt vagy! – arca sugárzott az örömtől – Száz éve nem találkoztunk. Hiába, híres ember lettél!

– Igen, volt egy kis felkapás akkoriban a könyv körül. Bele is fáradtam egy kicsit. Most már a dolgos hétköznapokat élem én is, több időm lesz mindenre.

– És most? Te is ideköltözöl, ebbe a szép kis városkába?  
– erőltette Béla a letelepedést.

– Ne haragudjatok, de most még nem. A jövő hétre még van pár elintéznivalóm, így most csak a hétvégére tudtam jönni. De aztán elképzelhető, hogy itt töltöm a nyarat! Persze, csak ha szívesen láttok!

– Ez csak természetes! Mint ahogy az is, hogy nálunk alszol, ezért az egy hétvégéért nem érdemes kivenned egy szobát valami fogadóban vagy kempingben! Hely van bőven, mifelénk szinte minden ház tetőtere be van építve lakhatóra.



*vasárnap, május 28.*

Ivánkáék a vasárnapi ebédhez készülődtek. Béla, a „jó férj” természetesen a garázsban tartózkodott ez idő alatt, de a „vendég” Laci megpróbált segíteni, persze a maga módján. Ez abból állt, hogy többször is megigazgatta a kanalakat, villákat, poharakat az asztalon, és sehogy sem volt megelégedve a látvánnyal.

– Mi van, nem párhuzamosak? – ugratta Anita, aki éppen egy nagy porcelántállal egyensúlyozott át az ebédlőn.

– A fene megeszi, sosem értettem, hogy miért, és milyen sorrendben illik kitenni a „cájgot” a tányér mellé!

– Akkor hagyd nyugodtan úgy, ahogy most van, és majd kaja után a mosogatásban jeleskedhetsz!

– Kösz az ötletet! – morogta Laci. – Van még egy pár ilyened?

– Akad. Szólj a haverodnak, hogy fejezze be a bütykölést a garázsban, mert mindjárt itt vannak a lányok!

Mielőtt a fiú megkérdezhette volna, hogy milyen lányok, már be is viharzott a benzinkútnál tegnap látott öt kislány. Béla is előkerült, és egy foszlott ronggyal törölgette olajfoltos kezét, de azért a fürdőszoba felé menet még eligazította őket:

– Szevasztok, csipet-csapat! Kézmosás, miután én kijöttem, és lehetőleg ne adjátok elő nagyon magatokat, mert vendég van a háznál!

– Szia polgármester úr, szia doktor néni! – énekelték kánonban a lányok, de azért tényleg nem vertek le semmit.

– Szia Füredi úr! – tette hozzá a legnagyobbik szinte bocsánatkérően, miközben az addig kezében tartott könyvnek kereste a helyét Béla könyvespolcán.

Laci egy kicsit el is csodálkozott ezen, de jött Anita magyarázattal, és egyben bemutatással is szolgálva:

– Ismernek, mint újságírót is, és mint a Schwartzschmidt-napló szerkesztőjét is. Ő Gabi, – mutatott a könyvvel érkezőre – a legidősebb közülük. Megrögzött szokása, hogy mindent elolvas, a szakácskönyveimet, falfirkákat, napilapokat, regényeket, Béla jogi könyveit, használati utasításokat, még a felelős szerkesztőt is, étlapon a konyhafőnököt is, szóval nem válogató. Ha nem vigyázunk, még le is doktorál az orvosi könyveimből. Néha már a latin szakkifejezéseket pontosítja nálam.

– Gabriella – biccentett a megnevezett illetőre, és az imént visszatett könyv helyett egy másikat emelt le a polcról némi keresgélés után.

– A következő méret Rita – magyarázott tovább Anita – Tizenkét éves ő is, de pár hónappal fiatalabb Gabinál. Elég nagy a szája, de tele van gyakorlatias ötletekkel. Ikrek! Merre jártok már megint?

A felszólításra mintha egy gyerek jelent volna meg, de két példányban. Mint két tojás, ámuldozott Laci, de tényleg, és nem értette, hogy miért nem tűnt ez fel neki már a benzinkútnál. Persze, hiszen ott csak az egyik példány volt nála Ritával, a testvére egy másik kocsinál, az ötödik, a legkisebb lánnyal.

– Ildikó és Mónika. Tíz évesek múltak, de ne kérdezd, hogy melyikük melyik, mert szerintem még ők sem mindig tudják, annyira egyformák.

– Pedig pofonegyszerű – Béla ért vissza – Ildi jobbkezes, Móni balkezes. Vagy fordítva? Lényeg, hogy nem egyformák, hanem mintha egymás tükörképei lennének, de ez állítólag így a megszokott az egypetűjű ikreknél.

– Az úr mindent jobban tud – tréfálkozott Anita – Az a legkisebb, aki ott a kerítésnél most éppen a szomszéd kutyáját akarja magasugrásra megtanítani, Julika, mind a kilenc évével, összes bölcsességével, és állítása szerint Rita húga, bár ez egyáltalán nem látszik meg rajtuk. Csendes, nem úgy, mint végtelenül cserfes nővére, szöszi, nem fekete, imádja az állatokat, míg Rita inkább az embereket, azok közül is a fiúneműeket, de hát úgy látszik, ő már nagylánynak tartja magát. Pedig még ő is gyerek, mint a többi – tette hozzá kicsit elgondolkodva – No, de a lányokról bővebben majd később! Asztalhoz!



– Mondd, miben segíthetnék! – tette fel a kérdést Laci, amikor már az ebéd utáni kávét kortyolták a hallban.

Béla kényelmesen hátradőlt kedvenc hintaszékében. Meggyőződött róla, hogy Anita a konyhában foglalatoskodik, a lányok pedig a kertben játszanak, nem akart a mondókának nagy hallgatóságot.

– Furcsa dolgok történnek a faluban mostanság – kezdte  
– A régi Homoktövis romjai mintegy húsz éve érintetlenek. Senkinek nem szabad lemenni oda, nagy a balesetveszély. Omlanak a házak, már ami megmaradt a régi vályogépületekből, rengeteg az ismeretlen, beszakadt pince is, meg azóta már a természet is kezdi visszafoglalni a területet. A növényzet hamar benő mindent. Körbe is kerítettük, még az őzek sem járnak be oda. Biztos, hogy nem jár ott senki emberfia, de tényleg. Ennek ellenére pár hete szinte mindennapos jelenség lett nálunk, hogy különféle fények villódnak arrafelé. Amolyan fénygömbök. Sötétedéskor kezdődik általában, tart néhány percig, majd eltűnnek.

– Fénygömbök? Talán csak a városka fényei tükröződnek a lehülő légkörben. A párás levegőben néha furcsa dolgokat lehet látni, a levegő sűrűsége, a törésmutató változásai okozhatják ezt. Érdekes jelenség, Pesten többször tapasztaltam én is.

Béla kicsit elgondolkodott, de nem győzte meg a gyors magyarázat.

– Igen, igen, én is gondoltam erre. Tanultam én is fizikát, fénytant, bár nem igazán kedveltem. Ez azonban egészen más jellegű lehet, legalábbis az itt lakó népek szerint. Sok ember veszett oda abban a régi faluban az évszázadok alatt. A temetőjében telt ház van, ha szabad ilyen morbid kifejezéssel élnem. Illetve csak volt, mert a falu pusztulása, a nagy árvíz után a sírok egy részét kegyelettel kihantolták a járványveszély miatt, csak a magasabban fekvő Újtemető maradt meg. Természetesen a mi szempontunkból már az is elég régi temető. Más magyarázatfélét rebesgetnek az emberek. „Nem nyugodnak a lelkek, ha nem nyughatnak a testek”, így szokták mondani erre felé. Bár egészen más jellegű is lehet, csak erre évek óta nem tudunk semmi kézzelfogható bizonyítékot előhalászni.

Felkelt a hintaszékből. A szekrénysor egyik ajtaja mögül poharakat, és egy üveg konyakot hozott elő. Fejével kérdőleg biccentett Laci felé, aki örömmel fogadta el kedvenc italát, ugyanakkor a dolog súlyát is kezdte érezni.

– Olyan lehet ez, mint a „Várkastély a Kárpátokban”? – kérdezte hirtelen – Úgy gondolod, hogy valami mágia, vagy inkább csibésztség van a dolog mögött?

– Talán – Béla mosolygott – Bár a Kárpátok innen egy kicsit távolabb van, de nem rossz az irodalmi összehasonlítás. A jelenségek mindenesetre különösek, és fizikailag általában nem megmagyarázhatóak, szinte természetfeletti. A helyi tűzoltóságnak van néhány nagyon speciális műszere, amiket az ilyen furcsaságok vizsgálatára találtak ki nagyon okos emberek. Érdekes dolgokat lehetne mérni velük, de itt nincsenek ilyen jellegű érdekes dolgok. Valami más van, olyanok, amiket nem lehet sem az általunk megszokott, tanult dolgokkal magyarázni, sem ezekkel a furcsa készülékekkel mérni. A lakók között pedig egyre inkább nyugtalanságot váltanak ki.

Laci a plafont nézte, majd kortyolt az italból. Furcsa érzés lett úrrá lassan rajta, ahogyan valamilyen földöntúli jelenségeket képzelt el. Barátja folytatta:

– Nos, mint az nemrég véletlenül kiderülhetett számodra, mi itt nem csupán lakók vagyunk. A lányoknak sikerült egy kicsit elszólni magukat, amikor megérkeztek, és nekem, mint polgármesternek köszöntek.

– Már akartam is kérdezni – kottyantott közbe Laci, de Béla feltartott mutatójával jelezte, hogy a gondolatmenete még nem ért véget.

– Tehát polgármester vagyok, mert így döntött a falu. Ezt nem dicsekvésképpen mondom. Engem is meglepett, amikor tavaly decemberben így alakult. Akkor még csak alig fél éve laktunk itt Anitával. Ő hamar kapott állást, hiszen tulajdon-

képpen ezért is költöztünk ide. Ha jól emlékszem, ezt már előtte is említettem, tudod, amikor összejöttünk a budafoki házadban.

– Nagy buli volt – emlékezett Laci – még Marikát is sikerült előkeríteni. De most már nem szólok közbe, tied a pálya, polgármester úr!

– Köszönöm. Szóval, jelöltettem magam. Volt néhány elméleti, szakmai jellegű vitám is az akkori polgármesterrel, meg aztán én talán valahogy jobban át tudtam érezni ennek a településnek a szerkezetét, mint ő. A falut ugyanis gyakorlatilag egy régi, kedves ismerősünk alapította a mai formájában, illetve ő vette át a kezelését is nemrég. Én is csak akkor tudtam meg, amikor már itt laktunk. Aztán a régi polgármester a választások előtt egy héttel vissza is lépett, így egyetlen jelölt maradtam. Nem volt hát nagy csoda, hogy engem választottak a lakók.

Kicsit elgondolkodott, mielőtt folytatta.

– A falu nem a megszokott önkormányzati formában üzemel. Részvénytársaság vagyunk, a lakók a részvényesek. Itt minden egy kézben van, nem az én kezemben, mielőtt megkérdeznéd, és ez teljesen olyan, mint egy vállalat, a tulajdonos pénze és felelőssége minden, a főrészvényesé. Ötvenegy százalékkal van benne az ügyben. Persze, ez azt is jelenti, hogy minden egyes új lakó beköltözése után mindenkinek csökken a részesedése a maradék negyvenkilenc százalékból, így tulajdonképpen az itt lakók közül senkinek sem érdeke ebben a tekintetben a népességgyarapodás.

– Ki ez az ismerős? – kortyolt Laci újra a konyakból – Szabad tudnom?

– Neked mindent szabad, sőt, kell is tudnod. Ezért is hívtalak ide. John Howardnak hívják.

– Csak nem...? Ő a tulajdonos? Mesélj már, mert megöl a kíváncsiság!



És Béla mesélt. Elmondta, hogy jutott John eszébe ez az egész. Ez a konstrukció Angliában már évtizedek óta jól működik, az ilyen települések, nagyrészt kertvárosok lakói nagyon elégedettek, megfelelő beleszólásuk van az ügyekbe, ugyanakkor viszonylag egyszerű módszerekkel tehető nyereséggé egy falu. Egyszóval, az üzleti vállalkozás, és a társadalmi elvárások tökéletes összhangban vannak egymással. John úgy vélte, hogy meg kell mutatni az embereknek, hogy másképp is lehet élni, mint ahogyan azt eddig megszokták. Erdőmelléken mindenkinek van valamennyi beleszólása mindenbe, és ez tényleges jog, nem csak papíron létező demokrácia. Itt még az áram és a vízszolgáltatás is olcsóbb, hiszen a lakók, a részvényesek érdeke, hogy kisebb költséggel állítsák elő az energiát a saját maguk részére. A telefon, például, szinte ingyenes. Mivel ebbe a világtól távol eső völgybe a régi időkben nem vezették be a telefont, nem érte meg az akkori társadalomnak, hogy egy pár száz lelkes falut is bekössenek az országos vezetékes hálózatba, az elmaradottság miatt igen könnyű volt fejleszteni. Volt honnan. Ezért aztán, amikor a falu részvénytársasággá alakult, elsődleges szempont volt, hogy az akkoriban újnak számító mobiltelefon-hálózat egyik fontos eleme Erdőmellék legyen.

– Vegyél te is – javasolta Béla – nagyon hamar megtérülő beruházás, ha pénzügyileg nézzük. Azonkívül nélkülözhetetlen is, mert más összeköttetésünk szinte nincs is a világgal, hacsak ezt az embertelen bekötőutat nem tekintjük kapcsolatnak. Még a menetrend szerinti buszjárat is megizzad, mire felér ide naponta nyolcszor. De nem csak ezért hívtalak ide. Most a legnagyobb gondunk az, hogy a babonát kiirtsuk a népből. Ezek a fények, amire már céloztam, ugyanis félelmet keltettek a lakosok körében. Sokan ismerik a régi történeteket, egy kicsit én is hibásnak érzem

magam emiatt, hiszen propagálom az új lakóknak. Nem mindenki veszi komolyan, de úgy látszik, a babona még él az emberekben. Egyesek máris boszorkányságot emlegetnek. Attól félnek, hogy a falu pusztulása újra bekövetkezik, hogy megismétlődik az ötszáz, vagy a húsz évvel ezelőtti történet. Máris nem szeretik az egyedülálló, idegen hölgyeket. Pedig ez a falu már nem is az a falu. Ezért sem a régi helyén épült újjá. A fények azonban onnan jönnek, és mindaddig nem tudtuk megfejteni az eredetüket, pedig már a tűzoltóságunk is szinte csak ezzel foglalkozik. Műszerekkel mérik a mérhetőt, de magyarázatot ők sem tudnak adni. Rendőreinkkel már többször átvizsgáltuk a környéket, de semmi nyomát nem találtunk sem embernek, sem gépnek. Most te jössz, vedd elő a jól bevált megérzéseidet, hátha több sikerrel jársz, mint a modern technika, meg az internet! Segítségnek itt vannak a lányok, úgysem nagyon tudnak mit kezdeni magukkal, meg aztán Gabi és Rita igen érdekes logikával tud gondolkodni, és persze az ikreket sem kell a szomszédba küldeni egy kis észért, a kis Julika pedig igazi rosszcsont kislány is tud lenni, ha úgy rendesen elfelejtkezik magáról, az ötletei meg sokszor a lehetetlenség határát súrolják.

Szinte végszóra robbant be mind az öt lány a szobába.

– Úgy döntöttünk, hogy felmennénk a kúthoz – kezdte Gabi, mint a csapat szóvivője –, ilyenkor már van forgalom, csinálnánk egy kis bevételt. Anita azt mondta, hogy nektek is szóljunk.

– Felőlem! – a polgármester úgy tett, mintha most, és ő döntene, pedig mindenki pontosan tudta, ha a lányok ezt már elhatározták, akkor azt már semmi sem változtathatja meg – Csak aztán ne csináljatok sehol galibát, mert kiküldöm értetek a Karcsi hadnagyot!

A lányok zajosan távoztak. A két fiú hosszasan nézett utánuk.

– Honnan szedtétek össze őket? – mutatott Laci a kiürült ajtókeretre.

– Az ördög tudja, merről jöttek – tárta szét a kezét Béla – Úgy két hónapja egyszercsak megjelentek a benzinkútnál, és elkezdték a magánszámaikat. Először azt hittem, Hegyaljáról járnak fel, de aztán a hadnagy, a Karcsi mesélte, hogy a régi faluban alszanak. Találtak egy tetővel is rendelkező házat, oda fészkeltek be magukat. Persze, rögtön utánanézettem a rendőrökkel, de nem jelentették be sehol az eltűnésüket, pedig öt lány hiánya, pláne ha ikrek is vannak köztük, eléggé feltűnő dolog. Az a gyanúnk, hogy a déli válság<sup>1</sup> elől menekülhettek, és meg sem álltak a hegyekig, de megfogadtuk Anitával, hogy nem faggatjuk őket erről, hátha nem éppen kellemesek az élményeik.

A fiú az ablakhoz állt, a szobának háttal állva folytatta:

– Az mindenesetre látszott, hogy valamivel fenn akarják tartani magukat, elég jól nevelt gyerekeknek tűntek már elsőre is, nem a lejtőn megindult fajtának. Hamar megismerték őket a lakók is, mindenki a szívébe zárta a kis árvákat. A hatóságokat nem nagyon akartam belekeverni a dologba, a gyermekotthonok úgyis mindenhol telítve vannak, jó körülményeket meg itt is tudunk biztosítani nekik. Névleg John lett a gyámjuk, mint tulajdonos, kaptak egy egész házat, Anitáét úgysem használjuk, a népek meg felváltva kosztolják, ruházzák őket. Mégis itt vannak szinte mindig, sokszor nem is értem. Foglalkozhatnál egy kicsit te is velük, ha itt maradsz, ne kallódjanak el, értelmes, értékes emberkéik. Meg aztán tény-

---

<sup>1</sup> A délszláv válság, vagy **délszláv háború** 1991 és 1995 közötti első szakasza a szlovéniai és horvátországi háborúkat foglalja magában. Ebben az időszakban több olyan emberellenes cselekmény történt, amely sokakat menekülésre kényszerített hazájukból.

leg elég konstruktívak, tele vannak ötletekkel. Talán még a segítségedre is lehetnek.

Laci már kezdte szoktatni magát a gondolathoz, hogy tényleg itt marad, de azért még néhány dolgot le akart rendezni otthon, mielőtt „lemenne falusiba”, ahogy ő elképzelte ezt az egészet.

– Gondolkodom az ajánlatodon – mondta aztán komoly képpel – Van még néhány fontos elintéznivalóm a fővárosban, meg aztán John is ígért egy pár napos megpróbáltatást valahol a világban. Majd még meglátom!

